

ДЖОН ЧИЙВЪР УЧИТЕЛКАТА ПО МУЗИКА

Превод от английски: Николай Попов, 1981

chitanka.info

Всичко изглеждаше предварително нагласено — Ситън почувства това тази вечер, когато отвори външната врата, прекоси хола и влезе във всекидневната. Всичко изглеждаше наредено с онази грижа, с която в един по-ранен период от живота му някои негови познати момичета се отдаваха на цветята, свещите и грамофонните плочи. Тази сцена не беше подготвена за негово удоволствие, не беше и просто упрек. „Здравейте“, каза той високо и весело. Плач и стенание раздираха въздуха. В средата на малката всекидневна стърчеше дъска за гладене. Върху нея бе праметната една от неговите ризи и Джесика, жена му, както гладеше, избърса една сълза. Близо до пианото бе поставено бебето Джослин. Джослин виеше. На стола до малката си сестра седеше Милисънт, най-голямата му дъщеря, разплакана и стиснала в ръце парчетата от счупена кукла. Филис, средното дете, стоеше на колене и с отварачка за бира измъкваше тапицерията от креслото. Облаци дим от нещо, което миришеше на изгорял агнешки бут, нахлуваха през отворената кухненска врата.

Той не можеше да повярва, че те са прекарали деня в подобен безпорядък. Сигурно всичко е било планирано, инсценирано — включително и пожарът във фурната — за момента на пристигането му. Стори му се дори, че усети зад измъченото лице на жена си някакво вътрешно спокойствие, когато тя огледа стаята и се възхити от ефекта на мизансцена. Ситън се почувства разгромен, но не и отчаян; застанал на прага, той бързо прецени запаса си от сила и реши, че първата му стъпка трябва да бъде целувката. Но щом тръгна към дъската за гладене, жена му го отстрани с думите: „Не приближавай. Ще се заразиш. Имам ужасен грип.“ Тогава той премести Филис от креслото, обеща да поправи куклата на Милисънт, занесе бебето в банята и смени пелените му. От кухнята долетяха гръмогласните клетви на Джесика, която с мъка мина през облаците дим и извади месото от печката.

Беше изгоряло. Като почти всичко останало — рулото, картофите и замразената ябълкова пита. В устата на Ситън имаше въгленчета и сърцето му се сви, когато погледът му мина край чиниите с похабена храна и се спря на лицето на Джесика, някога надарено с остроумие и страст, а сега мрачно и загубено за него. След вечерята той помогна с измиването на чиниите и чете на децата. Чистотата на техния интерес към онова, което вършеше и им четеше, силното доверие в любовта им

сякаш правеха вкуса на изгорялото месо тъжен и горчив. Миризмата на дима остана във въздуха дълго след като всички освен Ситън си бяха легнали. Той стоеше сам във всекидневната и прехвърляше в ума си проблемите, пред които бе изправен. Женен беше от десет години и все още му се струваше, че Джесика притежава необикновено очарование като личност и характер, но в последните година-две нещо сериозно и тайнствено се бе вмъкнало между тях. Изгореното месо не бе случайно; то бе практика. Тя изгаряше котлетите, изгаряше кюфтетата, тя дори изгори пуйката за Деня на благодарността и сякаш изгаряше храната нарочно като израз на негодуванието си към него. Това не беше бунт срещу черната домашна работа. Чистачките и електрическите уреди — облекчаването на товара ѝ — не измениха положението. Той мислеше, че това не е дори негодувание. Това по-скоро приличаше на някакво подводно морско течение, някаква сексуална акция или революция, която се надигаше — неподозирано може би и за самата нея — под празничния или ежедневен вид на нещата.

Той не искаше да напусне Джесика, но колко дълго още ще може да се справя с ревливите деца, свъсените погледи, задимената и хаотична къща? Той се противопоставяше не на разногласията, а на заплахата срещу най-здравата и скъпоценна част от самочувствието си. Продължителното страдание при тези обстоятелства му се струваше неприлично. Но какво можеше да направи? Джесика, изглежда, се нуждаеше от промяна, активност, нови начинания и може би като признак на неговата ограниченост в желанието си да измисли начин за продължаване на брака им, единственото нещо, което му хрумна, бе да заведе Джесика на вечеря в онзи ресторант, където преди десет години често ходеха като влюбени. Но той знаеше, че дори това няма да бъде просто. На пряката покана тя щеше да отвърне с пряк, обиден отказ. Трябваше да я изненада и обезоръжи.

Беше ранна есен. Дните — ясни. Пожълтелите листа падаха навсякъде. Той ги виждаше как се ронят през прозорците на къщата и през стъклената входна врата. Ситън почака два-три дни. Издебна един необикновено хубав ден и се обади на Джесика сутринта от службата. Той знаеше, че този ден в къщата има чистачка. Милисънт и Филис бяха на училище, а Джослин сигурно спеше. Така че Джесика нямаше да има много работа. Тя дори може би бездействаше, отдадена на

мислите си. Той позвъни и ѝ каза, без да я кани, да слезе в града и да вечеря с него. Тя се поколеба. Спомена, че щяло да ѝ бъде трудно да намери кой да наглежда децата. Накрая се предаде. Когато Джесика се съгласи, той дори долови в гласа ѝ следа от онази деликатна нежност, която обожаваше.

От година не бяха вечеряли заедно навън и сега, като излезе от службата и се отклони по пътя за гарата, той съзнаваше колко тежи на техните отношения огромната, умъртвяваща сила на навика. Мислеше си за многото обръчи, с които е заобиколен животът му, и колко лесно беше да ги прекрачи. Ресторантът, в който трябваше да я чака, бе скромен, но изискан — излъскан, колосан, с дъх на пресен хляб и сосове. Когато влезе в него тази вечер, всичко беше в пълна бойна готовност. Момичето на гардероба го позна и той си спомни пъргавината, с която слизаше по стълбите в бара като по-млад. Как чудно миришеше всичко! Барманът току-що бе заел мястото си, свежо обръснат и в бяло сако. Всичко бе радушно и тържествено. Всичко блестеше и светлината, която падаше на раменете му, бе падала така и преди десет години. Когато оберкелнерът спря да каже добър вечер, Ситън поръча бутилка вино — тяхното вино, добре изстудено. Вратата, извеждаща към нощта, бе същата врата, която той наблюдаваше някога, за да види кога Джесика ще се появи със сняг в косата си, да я види да влиза с нова рокля и нови обувки, да я види как идва с добри новини, с грижите си и извиненията, че е закъсняла. Спомни си как тя поглеждаше към бара, за да провери дали той е там, как спираше да поговори с момичето на гардероба и после леко прекосяваше заведението, за да сложи ръката си в неговата и непринудено и елегантно да сподели радостта му през останалата част от вечерта.

Тогава той чу детски плач и навреме се обърна към вратата, за да види влизането на Джесика. Тя носеше разплаканото бебе, притиснато до рамото ѝ. Филис и Милисът я следваха в износените си зимни костюмчета. Беше още рано и ресторантът не беше претъпкан. Тази поява, тази жива картина щеше да бъде много по-драматична след един час, но за Ситън и сега тя бе достатъчно поразяваща. Застанала на вратата с хълцащото бебе на ръце и другите деца от двете ѝ страни, Джесика не оставяше впечатлението, че някакви непредвидени обстоятелства са я принудили да доведе със себе си децата. Впечатлението бе, че е дошла да изобличи публично човека, който и бе

причинил зло. Тя не го посочи с пръст, но внушителната група носеше достатъчно драматизъм и укор.

Ситън веднага отиде при тях. Това не беше ресторант, в който се водеха деца, но гардеробиерката бе любезна и помогна на Милисът и Филис да се съблекат, Ситън взе Джослин на ръце и тя престана да плаче.

„Не дойде бавачката“, каза Джесика, но избягна погледа му и извърна глава, когато той понечи да я целуне. Заведоха ги на една маса в дъното на салона. Джослин обърна купичката с маслините и вечерята бе унила и хаотична като изгорялото ядене в къщи. На връщане децата заспаха в колата и Ситън разбра, че пак не бе успял, не бе успял или отново го бяха надхитрили. Той за първи път се чудеше дали има работа с потайностите и загадките на пола на Джесика, или това е просто озлобление.

Опита се още веднъж. Един неделен следобед покани на гости семейство Томсън. Ясно му бе, че на тях не им се идва. Готвеха се да ходят в Карминьол — сега всички отиваха в Карминьол, — а и повече от година Ситънови не бяха канили никого. Над дома им висеше нещо като обществено пренебрежение. Томсънови приеха поканата единствено от приятелски чувства и само за да пийнат по чашка. Те бяха привлекателна двойка, Джек Томсън се радваше на някаква едва забележима власт над жена си и Ситън му завиждаше. Той уведоми Джесика за идването на семейство Томсън. Тя не каза нищо. Не беше и във всекидневната, когато те пристигнаха, но няколко минути по-късно се появи с кош пране. Ситън я попита дали няма да пие нещо. Отговори, че нямала време. Томсънови съзнаваха, че той е изпаднал в беда, но нямаше как да останат и да му помогнат — щяха да закъснеят за Карминьол. Все пак, когато Луси Томсън се настани в колата, Джек се върна до вратата и заговори така настойчиво на Ситън, от такова чисто приятелство и съчувствие, че Ситън се улови за думите му. Джек му каза, че много добре вижда какво става у тях и че Ситън трябва да си намери хоби — съвсем определено хоби: да взема уроци по пиано. Имало една дама, казвала се мис Деминг. Трябвало да се срещне с нея. Щяла да му помогне. Той му помахаша за сбогом и се отправи към колата. Съветът не се видя никак странен на Ситън. Той беше отчаян, уморен, а и къде беше смисълът в неговия живот? Когато се върна във всекидневната, Филис отново щурмуваше креслото с отварачката за

бира. Извиняваше се с това, че е загубила в тапицерията двайсет и пет цента. Джослин и Милисънт плачеха, Джесика бе почнала да загаря вечерята.

В неделя изгориха телешкото, в понеделник руло стефанито, а във вторник месото беше така изгоряло, че Ситън не можа да отгатне какво е. Спомни си за мис Деминг и реши, че тя навярно е някоя апетитна мадама, която под прикритието на уроци по музика утешава мъжете от околността. Но когато ѝ телефонира, гласът се оказа глас на старица. Каза, че е получил името ѝ от Джек Томсън, и тя му определи среща следната вечер в седем часа. Когато в сряда след вечеря излезе от къщи, той си помисли, че дори самото излизане би му подействало лечебно, би го освободило от семейни и служебни грижи. Мис Деминг живееше на Белвю Авеню, в другия край на града. Номерата на къщите се различаваха трудно, Ситън паркира колата на ъгъла и тръгна пеш да търси номера и къщата ѝ.

Вечерта бе есенна. Белвю Авеню е една от онези странични улички с дървени къщи, безупречни със своя стил, е въздействието си, но по някакъв каприз украсени с малки минарета и завеси с дървени мъниста — като неуместен или най-малко тайнствен намек за древните джамии и хареми на Изтока. Този парадокс придаваше очарование на мястото. Улицата западаше, но западаше изискано. Разрухата ѝ беше пищна, в задните дворове розите цъфтяха изобилно и в елите пееха птици. Някои собственици все още събираха тревата. Ситън бе отрасъл на такава улица и се радваше, че се е озовал в този кът от миналото. Слънцето залязваше. В дъното на улицата се стелеше червена светлина — гледката предизвика болка в стомаха му, остра като при глад, но това не беше глад, а просто повик. За един живот с блясък!

Къщата на мис Деминг нямаше веранда и навярно се нуждаеше от боядисване повече от останалите къщи, но не беше сигурен, защото светлината вече избледняваше. На вратата бе поставен надпис:

Почукайте и влезте!

Той се озова в малък коридор със стълби и дървена закачалка. По-нататък в една стая видя мъж на негова възраст, наведен над клавишите на пиано.

— Подрали сте — извика мис Деминг, — моля ви, седнете и чакайте.

Тя каза това с такова дълбоко отегчение и умора, че тонът на гласа ѝ сякаш намекваше на Ситън, че онова, което го чака, ще бъде противно и мъчително. Той седна на една пейка под закачалката. Беше му неудобно. Ръцете му се потяха и се чувстваше болезнено голям за къщата, пейката и всичко наоколо. Колко странен е този живот, мислеше си той, в който жена му бе загубила чара си и той се готвеше да учи пиано. Неудобството му нарасна до такава степен, че за момент му се прииска да избяга. Достатъчно бе да прекрачи вратата, да се озове на Белвю Авеню и повече никога да не се върне. Но споменът за бъркотията в дома му го задържа на пейката. После започна да го мъчи мисълта, че чакането е един вид вечност. Колко време човек изразходва да чака пред кабинетите на зъболекари и лекари, да чака влакове, самолети, да чака пред телефонните будки и в ресторантите. Той, изглежда, бе прахосал най-хубавите си години в чакане и сега, вързал се да чака уроците по пиано, може би хвърляше на вятъра последните няколко ярки години от живота си. Отново му хрумна да избяга, но тъкмо тогава урокът в съседната стая свърши.

— Не сте се упражнявали достатъчно — чу той мис Деминг да казва сърдито. — Трябва да свирите по един час на ден без изключение, иначе само си губите времето.

Ученикът ѝ се появи в малкия хол с вдигната яка на палтото и Ситън не успя да види лицето му.

— Следващият! — извика учителката.

Стаичката с пианото бе по-претрупана от хола. Когато влезе, мис Деминг едва го погледна. Тя беше дребна женица. Кестенявата ѝ коса бе прошарена, на плитка, навита на главата като венче. Тя седна на надуваема възглавница със скръстени в скута ръце и от време на време отвратена мърдаше устни, сякаш нещо я бе озлобило. Ситън несръчно се намести на столчето пред пианото.

— Аз никога не съм вземал уроци по пиано — каза той. — Някога вземах уроци по корнет. В колежа бях взел под наем един корнет...

— Сега ще забравим за това — прекъсна го тя. Посочи едно средно „до“ и го накара да изсвири гамата. Пръстите му при ярката светлина, идваща от поставката за ноти, изглеждаха огромни и голи.

Той се бореше със своята гама. Един-два пъти тя го удари с молив по кокалчетата. Един-два пъти сама поправи пръстите му със своите и той си представи живота ѝ като кошмар от чисти ръце, мръсни ръце, космати ръце, отпуснати и мускулести ръце и реши, че сигурно на това се дължеше чувството ѝ на отвращение. На половината урок Ситън отпусна ръце пред себе си. Неговата нерешителност я направи още по-нетърпелива и тя постави ръцете му отново върху клавишите. Искеше да запуши, но на стената имаше надпис, който забраняваше това. В края на урока ризата му беше мокра.

— Моля ви другия път да си пригответе точни пари. Оставете парите във вазата на масата — каза тя. — Следващият.

Ситън и новият ученик се разминаха на вратата, по непознатият извърна лице.

Крайт на изпитанието въодушеви Ситън и щом потъна в мрака на Белвю Авеню, той изпита приятното и глупаво усещане, че е станал пианист. Чудеше се дали това са простите удоволствия, които Джек Томсън имаше предвид. Когато се прибра в къщи, децата си бяха легнали и той седна на пианото да свири. Мис Деминг му бе дала едно упражнение за две ръце с простица мелодия и той цял час повтаря.

Упражняваше се всеки ден, включително и в неделя, и искрено се надяваше, че при втория урок тя ще го похвали и ще му даде нещо по-трудно. Но тя целия час критикува фризирането и пръстите му и каза, че трябва да свири същото упражнение още една седмица. Той мислеше, че поне след третия урок ще настъпи промяна, но си отиде вкъщи все със същото упражнение.

Джесика нито го поощряваше, пито се оплакваше. Тя изглеждаше озадачена от обратата на събитията. Музиката действаше на нервите ѝ и той знаеше точно на кое място. Простичкото упражнение се запечата дори и в паметта на дъщерите му. То сякаш стана част от живота им, нежелано като инфекция, но и също толкова заразно. Нахлуваше в главата на Ситън през целия работен ден и при всяка промяна на чувството — болка или изненада — мелодията се усилваше и се появяваше на повърхността на съзнанието му. Ситън не бе и подозирал, че този еднообразен труд, това тормоzene на съзнанието е част от овладяването на пианото. Тази вечер след вечеря, когато седна да свири, Джесика бързо напусна стаята и се качи горе. Тя изглеждаше смутена от музиката или може би уплашена. Неговото

собствено отношение към упражнението беше потискащо и неясно. Една вечер той се върна с късен влак и като минаваше от гарата край Томсънови, чу същото досадно упражнение да се носи иззад стените на тяхната къща. Сигурно Джек се упражняваше. В това нямаше нищо странно, но когато мина край Карминьол и чу отново упражнението, той се запита дали това не е собственият му спомен, който звучеше в ушите му. Нощта бе тъмна, Ситън стоеше на прага на своя дом с разколебано чувство за реалност и си мислеше, че светът се променя по-бързо, отколкото съзнаваме — умира и се възражда, — и че той се носи сред събитията на своя живот като заблудил се гол плувец.

Тази вечер Джесика не бе изгорила месото. Запазила му бе във фурната прилична вечеря, сервира я с някаква плахост и той си помисли, че тя може би е на път да се превърне в истинска съпруга. След вечеря той почете на децата, после запретна ръкави и седна на пианото. Джесика се готвеше да излезе от стаята, но се обърна и му заговори. Видът ѝ бе умоляващ, това правеше очите ѝ по-големи и по-черни и подсилваше нейната естествена бледност.

— Не искам да се бъркам — каза меко тя — и знам, че не разбирам нищо от музика, но си мисля дали не можеш да поискаш от нея... твоята учителка да ти даде друго упражнение. Това така се е врязало в мозъка ми! Цял ден го чувам. Ако може да ти даде нещо друго...

— Знам какво искаш да кажеш — отвърна той. — Ще я помоля.

При петия урок дните бяха станали по-къси и вече го нямаше огнения залез в дъното на Белвю Авеню да му напомня за големите му надежди, за неговите мечти. Той почука и влезе в малката къща и веднага долови миризмата на цигарен дим. Ситън свали шапката и палтото си и отиде във всекидневната, но мис Деминг не бе седнала на гумената си възглавница. Той я повика, тя отговори от кухнята и отвори вратата към сцена, която го изненада. Двама младежи седяха на кухненската маса, пушеха и пиеха бира. Косите им се виеха назад като крила и блестяха от брилянтин. Носеха ботуши на мотористи и червени ловджийски ризи. Бяха усвоили докрай маниерите на разюзданата младеж. „Ще те чакаме, любима“, каза високо един от тях, когато тя затвори вратата зад себе си. Учителката тръгна към Ситън и

той видя как изразът на удоволствие — лекомисленост и самочувствие — изчезна, за да се върне обичайният жлъчен израз на лицето.

— Моите момчета! — каза тя и въздъхна.

— Ваши съседи ли са? — попита Ситън.

— О, не. Те са от Ню Йорк. Идват понякога тук да прекарат вечерта. Бедничките, помагам им, когато мога. Те са ми като синове.

— Сигурно са доволни — каза Ситън.

— Моля, започнете — каза тя. В гласа ѝ нямаше никаква разнеженост.

— Жена ми пита: дали не можете да ми дадете нещо различно... някоя нова пиеса?

— Те винаги питат.

— Нещо с по-малко повторения — продължи Ситън.

— Нито един от господата, които идват тук, не са се оплаквали от методите ми. Ако сте недоволен, можете да не идвате. Разбира се, мистър Първис прекали. Жена му е още в санаториум, но не мисля, че вината е моя. Искате да я накарате да падне на колене, нали? Това е желанието ви, ако не греша. Моля, започнете.

Ситън започна да свири, но по-тромаво от обикновено. Бележките на дръзката старица го изумиха. В какво се бе забъркал? Виновен ли е? Не трябваше ли да послуша инстинкта си и да избяга още с влизането си в тази къща? Нима като попадна в потискащата атмосфера на това място, той се въвлече в някаква гадост, в някаква магия? Съгласи се да тласне една прекрасна жена към лудостта. Сега старицата говореше меко, а на него това звучеше лукаво.

— Свирете мелодията нежно, нежно, нежно — шептеше тя. — Именно така тя ще свърши своята работа.

Продължаваше да свири, увлечен от несъзнателната си преданост към повторението, защото, ако възнегодуваше, а Ситън съзнаваше, че така и трябва да постъпи, той само щеше да потвърди истинността на кошмара. Главата и пръстите му работеха съвършено независимо от чувството му и докато част от съществуването му бе изпълнено с потресение, тревога и угризение на съвестта, пръстите продължаваха да възпроизвеждат коварната мелодия. От кухнята до слуха му долиташе гръмогласен смях, разливане на бира и тътрене на ботуши. Може би защото искаше да се върне при приятелите си, при

своите момчета, тя съкрати урока и Ситън изпита неописуемо облекчение.

Трябваше непрестанно да се пита дали тя наистина каза всичко, което му се стори, че чу, а то изглеждаше така невероятно, че му се прииска да спре и поговори с Джек Томсън, но съзна, че не би могъл да спомене за случилото се. Не би намерил думи. Мракът, където мъжете и жените се бореха безмилостно за превъзходство и съсухрени старици правеха своите магии, не беше светът, в който той живееше. Старата дама сякаш стоеше на някакъв далечен риф в съзнанието му и в един сив миг след пробуждането си той щеше да бъде заличен от светлината на деня.

Когато се прибра вкъщи, завари Джесика във всекидневната и щом сложи нотите на поставката на пианото на лицето ѝ се изписа ужас.

— Даде ли ти нова пиеса? — попита тя. — Нещо друго освен онова упражнение?

— Още не — отговори той. — Но мисля, че вече съм готов. Може би следващия път.

— И сега ще свириш?

— Възможно е.

— О, не тази вечер, мили! Моля те, не тази вечер. Моля те, моля те, моля те, не тази вечер.

И тя падна на колене.

Възстановяването на щастието, а то се върна стремително и за двамата, направи Ситън странно самодоволен относно начина, по който го бе добил отново, и тъкмо затова мислеше за мис Деминг с презрение и погнуса. Грабнат от вихъра на любовта и приятните вечери, той вече не доближи пианото. Изми ръцете си от нейните методи. Решил бе да забрави цялата история. Но в сряда вечер той отново се приготви да отиде в обичайния час. Можеше да телефонира. Джесика се разтревожи, че пак отива там, но той ѝ обясни, че това е само за да сложи край на уроците, целуна я и излезе.

Вечерта бе мрачна. Закръглените очертания на Белвю Авеню бяха слабо осветени. Някой гореше листа. Той почука на вратата на мис Деминг и влезе в малкия хол. Къщата бе тъмна. Единствената

светлина идваше от улицата през прозорците. „Мис Деминг! — извика той. — Мис Деминг!“ Извика името ѝ три пъти. Столът до пианото бе празен, но той усещаше присъствието на старата дама навсякъде. Тя не беше там, по-точно не отвърна на повикването му, но сякаш стоеше пред кухненската врата, стоеше на стълбите, стоеше в мрака в дъното на хола; лекият шум, който долиташе отгоре, приличаше на нейните стъпки.

Върна се вкъщи. Не бе минал и половин час, когато дойдоха няколко полицаи и го помолиха да тръгне с тях. Ситън излезе вън — не искаше децата да чуят — и си позволи съвсем естествената грешка да се съпротиви: защо не, няма не е човек, който винаги се придържа към закона? Нима не плаща винаги сутрешния си вестник, подчинява се на светофарите, къпе се всеки ден, моли се веднъж седмично, данъците му са в ред, всяко десето число на месеца плаща сметките си. В широкия ландшафт на неговото минало липсваше следа, намек за незаконна постъпка. Какво иска полицията от него? Не пожелаха да му кажат и настояха да ги придружи. Накрая той се качи в полицейската кола и потеглиха към другия край на града, през някакви железопътни линии; озоваха се в някакво задънено място, склад за отпадъци. Там имаше и други полицаи. Това бе сцена на насилието — тя лежеше разголена, грозна, замъкната далеч от къщите, без да има кой да чуе виковете ѝ за помощ. Лежеше на пътя като вещица. Вратът ѝ бе прекършен, дрехите ѝ в безпорядък от борбата с могъщите сили на смъртта. Попитаха го дали я познава и той отговори утвърдително. Виждаш ли е младежи около къщата ѝ, продължи разпита си полицията. Отвърна, че не е виждал. Името и адреса му намерили в едно тефтерче на бюрото ѝ. Обясни им, че тя му е била учителка по музика. Задоволиха се с обяснението и го пуснаха да си върви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.